

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 525

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 27 mai 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 26 din 27 ianuarie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală	2–3
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
681. — Hotărâre privind aprobarea redării în circuitul agricol a unor terenuri înscrise în lista terenurilor agricole situate în extravilan pentru proiectul de importanță națională în domeniul gazelor naturale „Dezvoltarea capacității Sistemului național de transport în vederea asigurării fluxului de gaze naturale pe direcția România — Republica Moldova”, scoase temporar din circuitul agricol.....	3
697. — Hotărâre privind aprobarea metodologiei de raportare și a circuitului informațional în Registrul electronic național de vaccinare	4–5
698. — Hotărâre privind modificarea Regulamentului-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă prevăzut în anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a condițiilor de acordare a acestuia, pentru familia ocupațională de funcții bugetare „Sănătate și asistență socială”, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018	6
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 18 din 4 aprilie 2022 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	7–13
ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
Hotărârea din 16 noiembrie 2021 în Cauza Marin împotriva României	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 26

din 27 ianuarie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală

Mona-Maria Pivniceru	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana-Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Maria-Eleonora Centea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Weiss Walter în Dosarul nr. 7.656/306/2018 al Judecătoriei Sibiu — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.977D/2018.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele de ședință acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate. Arată, astfel, că prevederile de lege criticate nu au legătură cu soluționarea cauzei, întrucât aceasta privește o cerere de revizuire a unei sentințe definitive de condamnare pentru săvârșirea infracțiunii de conducere sub influența alcoolului, prevăzută de dispozițiile art. 336 din Codul penal. Or, protocolul invocat de autorul excepției nu a produs efecte asupra cauzei.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 14 noiembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 7.656/306/2018, **Judecătoria Sibiu — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Weiss Walter într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de revizuire formulate în temeiul dispozițiilor art. 453 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 453 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală încalcă normele constituționale privind statul de drept, egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție și dreptul la apărare, întrucât nu permit administrarea probei privind încheierea „Protocolului de colaborare dintre S.R.I., Parchetul General și Înalta Curte de Casație și Justiție”, deși reprezintă o probă nou-descoperită, care nu a fost cunoscută la soluționarea cauzei. În acest sens, arată că din cauza protocolului amintit, instanțele și procurorii nu i-au dat dreptul la apărare, considerând că „orice acțiune penală este subordonată acestui protocol (de colaborare securistă)”. Astfel, „toți procurorii și judecătorii au conlucrat și colaborat împotriva tuturor inculpaților, știind că nu li se poate întâmpla nimic, indiferent de soluțiile date începând din data de 2 septembrie 2009, așa cum rezultă din acest protocol”. Subliniază că acest lucru este demonstrat în procesul său de „faptul că niciun procuror și nicio instanță nu i-au dat dreptul la probe sau au folosit probe inexacte sau falsificate”.

6. **Judecătoria Sibiu — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât

textul de lege criticat nu contravine prevederilor constituționale. Mai arată că autorul excepției invocă încălcarea normelor din Legea fundamentală fără a realiza o analiză efectivă a pretenzelor contradicții existente între dispozițiile art. 453 din Codul de procedură penală și prevederile art. 1, 16, 21 și 24 din Constituție.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 453 din Codul de procedură penală. Din notele scrise ale autorului excepției, depuse în motivarea criticii, reiese însă că aceasta privește numai dispozițiile art. 453 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală. Prin urmare, Curtea se va pronunța numai asupra acestor prevederi de lege, care au următorul cuprins: „(1) *Revizuirea hotărârilor judecătorești definitive, cu privire la latura penală, poate fi cerută când: a) s-au descoperit fapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute la soluționarea cauzei și care dovedesc netemeinicia hotărârii pronunțate în cauză;*”.

11. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 privind statul de drept, ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 24 referitor la dreptul la apărare.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile art. 453 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, ci este nemulțumit, în realitate, de modul de interpretare și aplicare a legii de către organele judiciare. Or, în această privință, Curtea a statuat în repetate rânduri că nu este competentă să se pronunțe asupra aspectelor ce țin de aplicarea legii, acestea urmând a fi soluționate de către instanța de judecată. Atât interpretarea conținutului normelor juridice, ca fază indispensabilă procesului de aplicare a legii la situațiile de fapt deduse judecătii, cât și, în speță, aprecierea faptelor probatorii noi care pot determina revizuirea hotărârii definitive atacate sunt de competența exclusivă a instanței de judecată. În jurisprudența sa, Curtea a reținut că a răspunde criticilor autorului excepției într-o atare situație ar însemna o ingerință a Curții Constituționale în activitatea de judecată, ceea ce ar contraveni prevederilor art. 126 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege (Decizia nr. 1.402 din 2 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 823 din 9 decembrie 2010, Decizia nr. 598 din 12 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 496 din 19 iulie 2012, Decizia nr. 785 din 17 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 3 februarie 2016, paragraful 17, Decizia nr. 820 din 12 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 353 din 23 aprilie 2018, paragraful 21, Decizia nr. 500 din 17 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 977 din 19 noiembrie 2018, paragraful 14, Decizia

nr. 524 din 24 septembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 19 din 13 ianuarie 2020, paragraful 16, și Decizia nr. 246 din 4 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 685 din 31 iulie 2020, paragraful 16).

13. Prin urmare, ținând cont de prevederile art. 126 alin. (1) și ale art. 146 lit. d) din Constituție, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală este inadmisibilă.

14. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Weiss Walter în Dosarul nr. 7.656/306/2018 al Judecătoriei Sibiu — Secția penală. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sibiu — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 27 ianuarie 2022.

PREȘEDINTE

prof. univ. dr. **MONA-MARIA PIVNICERU**

Magistrat-asistent,
Oana-Cristina Puică

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea redării în circuitul agricol a unor terenuri înscrise în lista terenurilor agricole situate în extravilan pentru proiectul de importanță națională în domeniul gazelor naturale „Dezvoltarea capacității Sistemului național de transport în vederea asigurării fluxului de gaze naturale pe direcția România — Republica Moldova”, scoase temporar din circuitul agricol

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 2 alin. (1) lit. b) și al art. 4 alin. (5) din Legea nr. 185/2016 privind unele măsuri necesare pentru implementarea proiectelor de importanță națională în domeniul gazelor naturale,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă redarea în circuitul agricol a unor terenuri prevăzute în anexa*) care face parte integrantă din prezenta hotărâre, scoase temporar din circuitul agricol, care au fost înscrise în lista publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 bis din 30 mai 2019, anexă la Hotărârea Guvernului nr. 316/2019, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 425 din 30 mai 2019, în cadrul proiectului de importanță națională în domeniul gazelor naturale: „Dezvoltarea capacității Sistemului național de transport în vederea asigurării fluxului de gaze naturale pe direcția România — Republica Moldova”, la categoria de folosință avută anterior scoaterii din circuitul agricol.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:
Ministrul energiei,
Virgil-Daniel Popescu
Secretarul general al Guvernului,
Marian Neacșu
p. Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Sorin Moise,
secretar de stat

București, 25 mai 2022.
Nr. 681.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 bis, care se poate achiziționa de la Biroul pentru relații cu publicul din Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea metodologiei de raportare și a circuitului informațional
în Registrul electronic național de vaccinare

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 83 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Registrul electronic național de vaccinare, denumit în continuare *RENV*, reprezintă aplicația electronică folosită în vederea raportării online a vaccinărilor administrate pe teritoriul României.

(2) *RENV* reprezintă baza tehnică de date privind vaccinarea persoanelor din România, structurată pe înregistrări individuale, cu asigurarea confidențialității datelor cu caracter personal, potrivit prevederilor Legii nr. 190/2018 privind măsurile de punere în aplicare a Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), cu modificările ulterioare, prin care se monitorizează în timp real atât vaccinările efectuate, cât și consumul și stocurile de vaccin existente la nivel de utilizator.

(3) *RENV* este în proprietatea și în administrarea Institutului Național de Sănătate Publică, denumit în continuare *INSP*, prin Centrul Național de Supraveghere și Control al Bolilor Transmisibile, denumit în continuare *CNSCBT*.

Art. 2. — (1) Furnizorii de servicii medicale care prestează servicii de vaccinare, indiferent de forma de organizare a asistenței medicale în cadrul sistemului public și privat și indiferent de casa de asigurări de sănătate cu care au încheiat contract de furnizare de servicii medicale, au obligația de a se înregistra în *RENV* ca utilizatori, în termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei hotărâri, cu scopul de a beneficia de date de acces în vederea raportării.

(2) Furnizorii de servicii medicale prevăzuți la alin. (1) au următoarele obligații:

a) să înregistreze în *RENV* serviciile de vaccinare prestate folosind vaccinurile prevăzute în Programul Național de Vaccinare, denumit în continuare *PNV*, atât pentru vaccinarea populației la vârstele prevăzute în Calendarul național de vaccinare, cât și pentru vaccinarea grupelor populaționale la risc;

b) să asigure vaccinarea și să introducă în *RENV* datele privind vaccinările opționale din afara *PNV* sau administrate în situații epidemiologice prevăzute la art. 6 din Legea nr. 136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

c) să introducă în *RENV* informațiile privind reacțiile adverse postvaccinare indezirabile, denumite în continuare *RAPI*, în cazul apariției acestora;

d) să introducă datele referitoare la vaccinare în *RENV* în aceeași zi cu administrarea vaccinului, pentru toate persoanele vaccinate, în scopul monitorizării în timp real a stocurilor de vaccinuri;

e) să introducă în *RENV* și datele aferente vaccinărilor efectuate anterior, dacă acestea nu au fost introduse, în baza informațiilor din carnetul de vaccinare/adeverința de vaccinare,

pentru a rezulta o catagrafie viitoare corectă și un istoric complet de vaccinare, în ziua administrării vaccinului din *PNV*, precum și la solicitarea părinților sau a reprezentantului legal în cazul copiilor, după caz.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (1), înregistrarea în *RENV* nu este obligatorie în cazul personalului implicat în asigurarea și menținerea capacității operaționale a structurilor din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională și al personalului din cadrul instituțiilor cu rețele sanitare proprii care desfășoară misiuni la frontieră sau în afara granițelor țării. Datele agregate privind vaccinarea acestor categorii de persoane se transmit către direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, denumite în continuare *DSP*, pe baza unei proceduri de raportare elaborate de *INSP*, în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (2) lit. d), termenul pentru introducerea în *RENV* a datelor prevăzute la alin. (2) lit. b) este de maximum 30 de zile de la administrarea vaccinului.

(5) Furnizorilor noi de servicii de vaccinare le sunt aplicabile prevederile alin. (2), cu mențiunea că în cazul acestora obligativitatea înregistrării în *RENV* se instituie în termen de 30 de zile de la data încheierii contractelor de furnizare de servicii de vaccinare.

Art. 3. — (1) În *RENV* au acces furnizorii de servicii de vaccinare, personalul desemnat de *DSP*, *INSP* și Ministerul Sănătății.

(2) Furnizorii de servicii medicale prevăzuți la art. 2 alin. (1) răspund de securitatea și corectitudinea datelor introduse în *RENV*.

(3) Gestionarea accesului controlat al furnizorilor de servicii de vaccinare prevăzuți la art. 2 alin. (1) se face prin cod de utilizator și parolă, la solicitarea *DSP*, conform unei proceduri de acordare date de acces elaborate de *INSP*, în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

(4) Furnizorii de servicii medicale prevăzuți la art. 2 alin. (1) adoptă măsuri tehnice și organizatorice corespunzătoare, precum și politici interne, în vederea respectării prevederilor Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), cu modificările ulterioare.

(5) *DSP* monitorizează periodic datele înregistrate în teritoriul arondat și efectuează bianual analize privind corectitudinea datelor introduse.

Art. 4. — (1) Furnizorii de servicii medicale de vaccinare, cu excepția medicilor din maternități, care emit carnetele de vaccinare au obligația de a elibera adeverința de vaccinare din *RENV* la solicitarea părinților/reprezentantului legal al copilului sau la solicitarea personală, respectiv a reprezentantului legal în cazul adeverinței de vaccinare a adultului.

(2) Adeverința prevăzută la alin. (1) trebuie să cuprindă datele asociate fiecărei vaccinări efectuate, respectiv tipul de vaccin/produs, data vaccinării, lotul și data expirării vaccinului/produsului.

Art. 5. — (1) INSP asigură instruirea tehnică privind utilizarea RENV a persoanelor din cadrul fiecărei DSP, desemnate prin decizie a directorului executiv.

(2) Persoanele desemnate din cadrul fiecărei DSP asigură instruirea tehnică a furnizorilor de servicii medicale prevăzuți la art. 2 alin. (1) din teritoriul arondat.

Art. 6. — (1) Costurile privind găzduirea RENV în cloudul securizat de către INSP sunt suportate din sumele prevăzute în bugetul Ministerului Sănătății și alocate INSP prin PNV.

(2) Costurile privind dezvoltarea, administrarea și mentenanța RENV de către INSP sunt suportate din sumele prevăzute în bugetul Ministerului Sănătății și alocate INSP prin PNV.

(3) Costurile privind transmiterea din RENV de SMS-uri în scopul creșterii aderenței la vaccinare sunt suportate din sumele prevăzute în bugetul Ministerului Sănătății și alocate INSP prin PNV.

(4) Costurile pentru realizarea instruirilor prevăzute la art. 5 sunt suportate din sumele prevăzute în bugetul Ministerului Sănătății și alocate DSP.

Art. 7. — În vederea decontării serviciilor de vaccinare a furnizorilor de servicii medicale de către Ministerul Sănătății, prin programele naționale de sănătate, raportarea vaccinărilor se realizează exclusiv pe baza raportului extras din RENV, cu respectarea tuturor garanțiilor și exigențelor privind confidențialitatea datelor.

Art. 8. — (1) Constituie contravenții următoarele fapte:

a) neînregistrarea în RENV a furnizorilor de servicii medicale care prestează servicii de vaccinare conform art. 2 alin. (1) și (5);

b) neînregistrarea datelor privind vaccinările efectuate și a RAPI constatate de medicul vaccinator, conform art. 2 alin. (2).

(2) Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează astfel:

a) avertisment, la prima constatare, precum și la următoarele constatări, dacă fapta a fost săvârșită după mai mult de un an de la data precedentei constatări;

b) amendă de la 500 lei la 1.000 lei, la a doua constatare, dacă fapta este săvârșită în termen de un an de la aplicarea sancțiunii prevăzute la lit. a);

c) amendă de la 2.500 lei la 5.000 lei, la a treia și următoarele constatări, dacă fapta este săvârșită în termen de un an de la aplicarea sancțiunii prevăzute la lit. b).

(3) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor prevăzute la alin. (1) și (2) se realizează de către personalul din cadrul DSP, precum și din cadrul Inspecției Sanitare de Stat din

Ministerul Sănătății, împuternicit să efectueze activități de inspecție sanitară de stat.

(4) Contravențiilor prevăzute la alin. (1) le sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 9. — (1) Prelucrarea datelor cu caracter personal se realizează cu respectarea dispozițiilor Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016, Legii nr. 190/2018, cu modificările ulterioare, precum și a altor prevederi legale naționale incidente în domeniul prelucrării datelor cu caracter personal.

(2) În condițiile prevăzute la alin. (1), INSP, în calitate de operator de date cu caracter personal, împuternicește CNSCBT să efectueze operațiuni privind prelucrarea, colectarea, înregistrarea, organizarea, stocarea, protejarea, ștergerea și distrugerea datelor cu caracter personal prelucrate prin intermediul aplicației prevăzute la art. 1 alin. (1), în vederea aplicării măsurilor de prevenire a răspândirii bolilor prin vaccinare și de limitare a efectelor acestora.

(3) Datele cu caracter personal înregistrate în RENV sunt stocate pe durata de viață a persoanei vaccinate, acestea reprezentând informații de interes pentru sănătatea publică. Accesul la aceste date se face de către entitățile prevăzute la art. 3 alin. (1). Datele cu caracter personal aferente persoanelor vaccinate sunt șterse automat la constatarea decesului persoanei, prin utilizarea unor proceduri ireversibile, pe baza informațiilor transmise din baza de date a Direcției pentru Evidența Persoanelor și Administrarea Bazelor de Date, prin interconectarea celor două baze de date.

(4) Cererile formulate pentru exercitarea drepturilor persoanelor vizate, prevăzute la art. 17 din Regulamentul (UE) 2016/679, în raport cu prelucrările de date cu caracter personal realizate în condițiile prezentei hotărâri, se adresează DSP. În situația în care prelucrările de date cu caracter personal nu au fost realizate de direcțiile de sănătate publică județene sau a municipiului București, acestea transmit cererile INSP.

Art. 10. — În termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri vor fi aprobate, prin ordin al ministrului sănătății, normele de aplicare a prezentei hotărâri și responsabilitățile furnizorilor de servicii medicale prevăzuți la art. 2 alin. (1).

Art. 11. — Prevederile art. 8 intră în vigoare la 30 de zile de la publicarea prezentei hotărâri.

Art. 12. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, Ordinul ministrului sănătății nr. 1.234/2011 privind instituirea metodologiei de raportare on-line în Registrul unic de vaccinare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 564 din 9 august 2011, se abrogă.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:

Ministrul sănătății,

Alexandru Rafila

Ministrul afacerilor interne,

Lucian Nicolae Bode

Ministrul apărării naționale,

Vasile Dîncu

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind modificarea Regulamentului-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă prevăzut în anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a condițiilor de acordare a acestuia, pentru familia ocupațională de funcții bugetare „Sănătate și asistență socială”, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — În anexa nr. 2 la Regulamentul-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă prevăzut în anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a condițiilor de acordare a acestuia, pentru familia ocupațională de funcții bugetare „Sănătate și asistență socială”, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 284 din 30 martie 2018, cu modificările și completările ulterioare, la articolul unic litera A, punctul 9 se modifică și va avea următorul cuprins:

„9. personalul de specialitate medico-sanitar și auxiliar sanitar din unitățile sanitare care participă efectiv la aplicarea măsurilor de limitare a unor epidemii deosebit de grave și altele asemenea stabilite de Ministerul Sănătății și declarate prin

ordin. Pe durata situațiilor de risc epidemiologic și biologic prevăzute la art. 6 lit. a), c) și d) din Legea nr. 136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și în contextul riscului epidemiologic determinat de răspândirea virusului SARS-CoV-2 pe teritoriul României, pentru personalul de specialitate medico-sanitar și auxiliar sanitar din unitățile sanitare publice sau din structurile acestora, după caz, inclusiv pentru personalul de specialitate din structurile paraclinice medico-sanitare, implicat direct în transportul, recoltarea probelor biologice/testarea rapidă, evaluarea, diagnosticarea și tratamentul pacienților suspecți și confirmați cu COVID-19, mărimea sporului este de la 55% până la 85% din salariul de bază;”.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:
Ministrul sănătății,
Alexandru Rafila
Ministrul muncii și solidarității sociale,
Marius-Constantin Budăi
Ministrul finanțelor,
Adrian Căciu

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 18

din 4 aprilie 2022

Dosar nr. 3.160/1/2021

Denisa-Angelica Stănișor	— judecător, președintele Secției de contencios administrativ și fiscal, președintele completului
Horațiu Pătrașcu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cezar Hîncu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Claudia Emilia Vișoiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Maria Ilie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Maria Hrudei	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Beatrice Mariș	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Maria Andrieș	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ionel Barbă	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Daniel Gheorghe Severin	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Doina Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Andreea Marchidan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Luiza Maria Păun	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este legal constituit potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (6) din Codul de procedură civilă și ale art. 36 alin. (2) lit. b) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Denisa-Angelica Stănișor, președintele Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă magistratul-asistent Bogdan Georgescu, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, prin Încheierea din 20 decembrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 1.587/46/2021.

5. După prezentarea referatului cauzei de către magistratul-asistent, nefiind invocate chestiuni prealabile, președintele completului declară dezbaterile închise, iar completul rămâne în pronunțare asupra sesizării.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept ce face obiectul sesizării, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

6. Prin Încheierea din 20 decembrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 1.587/46/2021, Curtea de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a dispus, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să se dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă dispozițiile art. 4 alin. (5) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare, se aplică și în cazul valabilității indicației de utilizare în unitățile sanitare a produselor biocide pentru care nu s-au întocmit rapoarte de testare a eficacității biocide conform art. 71 din Ordinul comun al ministrului sănătății, al ministrului mediului și pădurilor și al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 10/368/11/2010 privind aprobarea procedurii de avizare a produselor biocide care sunt plasate pe piață pe teritoriul României, cu modificările și completările ulterioare?

II. Prevederile normative supuse interpretării

7. Prevederile ce formează obiectul sesizării sunt următoarele:

a) Dispozițiile alin. (5) al art. 4 din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 55/2020*), text având următorul conținut:

„Art. 4. — (1) Starea de alertă se instituie de Guvern prin hotărâre, la propunerea ministrului afacerilor interne, și nu poate depăși 30 de zile. Starea de alertă poate fi prelungită, pentru motive temeinice, pentru cel mult 30 de zile, prin hotărâre a Guvernului, la propunerea ministrului afacerilor interne.

(2) Starea de alertă se instituie pe întreg teritoriul țării sau doar pe teritoriul unor unități administrativ-teritoriale, după caz.
(...)

(5) Valabilitatea documentelor eliberate de instituțiile și autoritățile publice, precum și de entitățile private autorizate conform legii se menține pe toată perioada stării de alertă, precum și pentru o perioadă de 90 de zile de la încetarea acestei stări.

(6) Prin excepție de la alin. (1), în cazul dovezilor înlocuitoare ale permiselor de conducere — cu drept de circulație, se menține numai valabilitatea celor emise în temeiul art. 111 alin. (1) lit. b), alin. (4) sau (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pe toată perioada stării de alertă, precum și pentru o perioadă de 10 zile de la încetarea acestei stări. Pentru aceeași perioadă se menține și valabilitatea

prelungirii dreptului de circulație, dispusă de procuror sau de instanța de judecată potrivit art. 111 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

b) Art. 7¹ din Ordinul ministrului sănătății, al ministrului mediului și pădurilor și al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 10/368/11/2010 privind aprobarea procedurii de avizare a produselor biocide care sunt plasate pe piață pe teritoriul României, cu modificările și completările ulterioare (*Ordinul comun nr. 10/368/11/2010*):

„Art. 7¹. — (1) Pentru produsele biocide care fac parte din tipul de produs TP 1 și TP 2 având indicație de utilizare în unități sanitare, deținătorii avizelor depun periodic, la 3 ani, rapoarte de testare a eficacității efectuate conform cerințelor prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. g¹) și g²), într-un laborator acreditat. Rapoartele trebuie să conțină rezultatele testării fiecăreia dintre activitățile declarate pe eticheta și în dosarul tehnic al produsului.

(2) Pentru confirmarea eficacității produsului, concluziile celor două rapoarte de testare menționate la alin. (1) trebuie să fie identice.”

III. Expunerea succintă a procesului

A. Contestația adresată Consiliului Național pentru Soluționarea Contestațiilor (CNSC)

8. Prin contestația formulată împotriva Raportului procedurii din 21 octombrie 2021 (și a tuturor documentelor emise de către autoritatea contractantă în etapa de evaluare a ofertelor) și împotriva Rezultatului procedurii din 21 octombrie 2021, în ceea ce privește atribuirea Lotului 4 — „Dezinfectant — detergent pentru suprafețe noncritice”, participantul a cărui ofertă a fost declarată necâștigătoare, contestatara A — S.R.L., a solicitat CNSC: (i) să constate că ofertele operatorilor D — S.R.L. și E — S.R.L. sunt neconforme, întrucât nu respectă cerințele tehnice minime impuse în caietul de sarcini și, pe cale de consecință, să dispună eliminarea celor două oferte din procedură; (ii) ca urmare a admiterii primului capăt de cerere, să oblige autoritatea contractantă la reevaluarea ofertelor și desemnarea ofertei câștigătoare dintre ofertele rămase conforme.

9. În susținerea contestației au fost invocate următoarele argumente: (i) produsele clasate pe primele 2 poziții, respectiv produsul „SP”, ofertat de D — S.R.L. și produsul „TR”, ofertat de E — S.R.L., nu îndeplinesc cerințele tehnice minime impuse în caietul de sarcini, întrucât indicația de utilizare a celor 2 produse în unitățile sanitare a fost păstrată în „Avizele BIO” în mod nelegal în temeiul art. 4 alin. (5) din Legea nr. 55/2020; (ii) prelungirea indicației de utilizare în unitățile sanitare a produselor biocide care nu au întocmit rapoarte de testare la intervale de 3 ani contravine scopului fundamental urmărit prin adoptarea Legii nr. 55/2020, respectiv asigurarea igienei și sănătății publice a cetățenilor „în contextul generat de dinamica evoluției situației epidemiologice naționale, dar și internaționale, determinată de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2”; (iii) rapoartele de testare prezentate de către ofertanții D — S.R.L. și E — S.R.L. sunt mai vechi de 3 ani, încălcându-se astfel dispozițiile art. 7¹ din Ordinul comun nr. 10/368/11/2010, astfel că cele 2 produse nu îndeplinesc cerința tehnică prevăzută în caietul de sarcini, respectiv „să prezinte rapoartele de testare pentru demonstrarea eficacității biocide în funcție de tipul de produs, activitatea afirmată pe eticheta produsului și în recomandările de utilizare”.

B. Decizia CNSC

10. Prin Decizia din 24 noiembrie 2021, CNSC a respins, ca nefondată, contestația formulată de A — S.R.L. și a admis cererea de intervenție accesorie formulată de D — S.R.L., reținând că autoritatea contractantă a constatat în mod corect că „indicația de utilizare a celor 2 produse în unitățile sanitare a fost prelungită în mod automat până la finalul termenului de 90 de

zile de la încetarea stării de alertă, prin efectul prevederilor art. 4 alin. (5) din Legea nr. 55/2020”, pentru următoarele argumente: (i) prin Adresa din 1 iulie 2020, Comisia Națională pentru Produse Biocide din cadrul Ministerului Sănătății (*Comisia Națională pentru Produse Biocide*) a răspuns solicitării unui operator economic cu privire la extinderea valabilității indicației de utilizare în unitățile sanitare, în sensul că, „pentru toate produsele biocide la care expiră indicația de unitate sanitară TP I și TP 2, se aplică prevederile art. 4 alin. (5) din Legea nr. 55/2020 și avizele se vor prelungi cu 90 de zile de la încetarea stării de alertă”; (ii) în raport cu adresa respectivă, au fost înlăturate argumentele contestatarii referitoare la inaplicabilitatea acestei dispoziții legale cu privire la obligația operatorilor de a efectua testările de eficacitate a produselor biocide cu periodicitatea strictă (la fiecare 3 ani), prevăzută la art. 7¹ din Ordinul comun nr. 10/368/11/2010, cu motivarea că „prevederile art. 4 alin. (5) din Legea nr. 55/2020 nu stabilesc nicio excepție cu privire la înscrisurile emise pentru anumite domenii de activitate”; (iii) rapoartele de testare depuse în susținerea ofertei tehnice puteau fi emise oricând, chiar și fără a ține seama de dispozițiile art. 7¹ din Ordinul comun nr. 10/368/11/2010, iar aceste rapoarte, ca documente de sine stătătoare, nu doar „avizele Bio”, intră în categoria documentelor a căror valabilitate se menține pe toată perioada stării de alertă, precum și pentru o perioadă de 90 de zile de la încetarea acestei stări.

C. Plângerea adresată instanței judecătorești

11. Prin Cererea înregistrată la 13 decembrie 2021 cu nr. 1.587/46/2021 pe rolul Curții de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, petenta A — S.R.L., în contradictoriu cu intimata autoritatea contractantă Spitalul Județean de Urgență B și cu intervenientul accesoriu D — S.R.L., a formulat plângere împotriva Deciziei CNSC din 24 noiembrie 2021, solicitând: (i) modificarea în tot a deciziei atacate, în sensul anulării Raportului procedurii din 21 octombrie 2021 (și a tuturor documentelor emise de autoritatea contractuală în etapa de evaluare a ofertelor), precum și a Rezultatului procedurii din 21 octombrie 2021, în ceea ce privește atribuirea Lotului 4 — „Dezinfectant — detergent pentru suprafețe noncritice”; (ii) în temeiul art. 34 alin. (6) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 101/2016*), ca urmare a admiterii plângerii, să se dispună obligarea autorității contractante la reevaluarea ofertelor înscrise pentru Lotul 4, de la etapa evaluării propunerilor tehnice și desemnarea ofertei câștigătoare cu respectarea dispozițiilor legale; (iii) în temeiul art. 18 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, să se constate nelegalitatea Adresei din 1 iulie 2020, emisă de Comisia Națională pentru Produse Biocide, pe care s-a întemeiat decizia atacată.

12. În motivarea plângerii, petenta A — S.R.L. formulează următoarele critici: (i) actele contestate sunt nelegale, întrucât autoritatea contractantă nu a evaluat propunerile tehnice depuse în cadrul ofertelor declarate câștigătoare în conformitate cu propria documentație de atribuire, cu referire expresă și limitată la cerința din caietul de sarcini referitoare la rapoartele de testare a produselor biocide; (ii) sunt nelegale actele autorității contractante prin care au fost considerate conforme ofertele declarate câștigătoare, întrucât rapoartele de testare prezentate nu au fost întocmite cu respectarea prevederilor art. 7¹ din Ordinul comun nr. 10/368/11/2010; (iii) soluția CNSC este contrară atât cerinței din caietul de sarcini referitoare la „prezentarea rapoartelor de testare pentru demonstrarea

eficacității biocide în funcție de tipul de produs, activitatea afirmată pe eticheta produsului și în recomandările de utilizare”, cât și dispozițiilor Ordinului comun nr. 10/368/11/2010; (iv) obligativitatea testării periodice a produselor biocide pentru ca ele să poată fi utilizate în unitățile sanitare nu poate suporta o prorogare în temeiul art. 4 alin. (5) din Legea nr. 55/2020, întrucât substanțele dezinfectante cu efect biocid trebuie să corespundă standardului de testare, care a fost actualizat și în anul 2018, iar ofertele depuse de ceilalți participanți la procedură nu cuprindeau rapoartele de testare conform noului standard.

13. În cadrul plângerii, petenta a formulat o cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile privind dezlegarea chestiunii de drept menționate la pct. I din prezenta decizie.

D. Apărările intimaților

14. Autoritatea contractantă, Spitalul Județean de Urgență B, prin întâmpinare, a solicitat respingerea contestației formulate de petentă, susținând, în esență, că prevederile art. 71 alin. (1) din Ordinul comun nr. 10/368/11/2010 nu sunt opozabile autorității contractante în procesul de evaluare a ofertelor depuse în procedura de atribuire a contractelor de achiziție a dezinfectanților, ci Comisiei Naționale pentru Produse Biocide, în exercitarea atribuțiilor sale de avizare în vederea punerii pe piață a produselor biocide. Or, această instituție nu a impus, pe perioada stării de urgență, aplicarea prevederilor de care se prevalează petenta, aplicând în mod corespunzător dispozițiile art. 4 alin. (5) din Legea nr. 55/2020.

15. Intervenienta accesorie D — S.R.L., susținând apărările autorității contractante, a solicitat respingerea plângerii, pentru următoarele argumente: (i) dispozițiile art. 4 alin. (5) din Legea nr. 55/2020 cu referire la art. 71 din Ordinul comun nr. 10/368/11/2010, au fost aplicate în mod unitar la nivelul CNSC, având în vedere și Adresa din 1 iulie 2020 a Comisiei Naționale pentru Produse Biocide; (ii) în Registrul național al produselor biocide, actualizat în august 2021, a fost inserată o rubrică distinctă „*Observație — indicație de utilizare în unitățile sanitare*”, în care se precizează, pentru ambele produse, că: „*Pentru păstrarea indicației de utilizare în unități sanitare se va respecta art. 5 alin. (1) și art. 7 alin. (1) din Ordinul comun nr. 10/368/11/2010. În cazul în care nu se depune documentația conform art. 71 din Ordinul comun nr. 10/368/11/2010, indicația de utilizare în unități sanitare se prelungește 90 de zile de la încetarea stării de alertă conform art. 4 alin. (5) din Legea nr. 55/2020*”.

IV. Punctul de vedere al părților cu privire la chestiunea de drept

A. Punctul de vedere al petentei A — S.R.L.

16. Punctul de vedere al petentei A — S.R.L. este în sensul că dispozițiile art. 4 alin. (5) din Legea nr. 55/2020 nu sunt aplicabile și în cazul valabilității indicației de utilizare în unitățile sanitare a produselor biocide pentru care nu s-au întocmit rapoarte de testare a eficacității biocide, conform art. 71 din Ordinul comun nr. 10/368/11/2010.

17. Arată petenta că problema de drept a fost generată de interpretările date dispozițiilor în discuție, în cadrul procedurilor de atribuire la care a participat, după cum urmează: (i) pe de o parte, unele dintre autoritățile contractante (unități sanitare) au considerat că indicația de utilizare a produselor biocide deja avizate, dar care expiră în perioada stării de alertă, se menține pe toată perioada stării de alertă, precum și pentru o perioadă de 90 de zile de la încetarea acestei stări în temeiul art. 4 alin. (5) din Legea nr. 55/2020, însă produsele trebuie să dețină rapoartele de testare periodică (la 3 ani) a eficacității biocide, conform art. 71 din Ordinul comun nr. 10/368/11/2010; (ii) prelungirea valabilității indicației de utilizare în unități sanitare din cuprinsul „Avizelor BIO” este condiționată de existența rapoartelor de testare efectuate cu periodicitatea impusă de art. 71

din Ordinul comun nr. 10/368/11/2010; (iii) art. 4 alin. (5) din Legea nr. 55/2020 se aplică numai cu privire la existența materială a avizului de extindere, pe care, în mod normal, Comisia Națională de Produse Biocide l-ar emite în asemenea situații; (iv) pe de altă parte, există și autorități contractante (cum este în cauza de față) care au considerat că prelungirea indicației de utilizare a produselor biocide în unități sanitare operează atât în ceea ce privește „Avizul BIO”, cât și în ceea ce privește obligativitatea testării periodice a eficacității biocide (la 3 ani), conform art. 71 din Ordinul comun nr. 10/368/11/2010; (v) această interpretare diferită naște o problemă foarte gravă, întrucât, dacă în aplicarea dispozițiilor art. 4 alin. (5) din Legea nr. 55/2020 s-ar statua că este permisă utilizarea în unitățile sanitare a produselor biocide care nu au efectuate testările periodice obligatorii, iar autoritățile contractante au lansat proceduri de achiziție publică și au încheiat contracte de achiziție pentru dezinfectanți, fără verificarea acestor cerințe, s-ar nesocoti drepturile constituționale fundamentale la viață, la integritate fizică și la ocrotirea sănătății, drepturi care au la bază obligația instituită de Legea fundamentală în sarcina statului de a lua măsuri pentru asigurarea igienei și a sănătății publice a cetățenilor.

B. Punctul de vedere al intimatei autoritatea contractantă, Spitalul Județean de Urgență B

18. Intimata autoritatea contractantă, Spitalul Județean de Urgență B, prin punctul de vedere exprimat în ședința de la 20 decembrie 2020, a solicitat respingerea cererii de sesizare a Înaltei Curți, motivat de faptul că dispozițiile Legii nr. 55/2020 sunt suficient de clare.

C. Punctul de vedere al intervenientei D — S.R.L.

19. Intervenienta D — S.R.L. a solicitat respingerea cererii de sesizare a Înaltei Curți în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, arătând că dispozițiile art. 4 alin. (5) din Legea nr. 55/2020, cu referire la art. 71 din Ordinul comun nr. 10/368/11/2010, au fost aplicate în mod unitar la nivelul CNSC și având în vedere Adresa din 1 iulie 2020 a Comisiei Naționale pentru Produse Biocide.

V. Punctul de vedere al instanței de trimitere

A. Cu privire la admisibilitatea sesizării

20. Instanța de trimitere apreciază că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, pentru argumentele arătate în continuare: (i) chestiunea de drept este esențială pentru lămurirea modului de interpretare/aplicare a dispozițiilor art. 4 alin. (5) din Legea nr. 55/2020, iar de această împrejurare depinde soluționarea pe fond a cauzei, în circumstanțele expuse ale litigiului dedus judecătii. În raport cu motivele invocate în susținerea contestației și plângerii formulate de petenta A — S.R.L. și cu apărările intimaților, având în vedere soluția CNSC și Adresa din 1 iulie 2020 a Comisiei Naționale pentru Produse Biocide, chestiunea de drept este una veritabilă, fiind susceptibilă de interpretările diferite redată în apărările părților litigante; (ii) chestiunea de drept este nouă, întrucât nu s-a cristalizat o jurisprudență în legătură cu aceasta, aspect ce justifică formularea unei cereri pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, scopul fiind acela de prevenire a apariției unei practici neunitare, generată de interpretările diferite ce au fost exprimate, interpretări ce oferă indicii suficiente privind posibilitatea apariției unei jurisprudențe neunitare în aplicarea dispozițiilor art. 4 alin. (5) din Legea nr. 55/2020 cu referire la art. 71 din Ordinul comun nr. 10/368/11/2010; (iii) chestiunea de drept a fost ridicată în cursul judecătii în fața unui complet de judecată al curții de apel, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, conform art. 35 alin. (2) din Legea nr. 101/2016; (iv) problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, iar asupra acesteia Înalta Curte nu a statuat deja printr-o altă hotărâre obligatorie pentru toate instanțele.

B. Cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării

21. Cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării, instanța de trimitere afirmă că nu a fost identificată jurisprudență nici la nivelul Curții de Apel Pitești și nici la nivelul altor instanțe, divergența de opinii fiind identificată, la acest moment, doar la nivelul CNSC.

22. Problema de drept este susceptibilă de interpretări diferite, în sensul celor arătate în continuare.

23. În cadrul unei interpretări literale, dispozițiile art. 4 alin. (5) din Legea nr. 55/2020 se referă, fără a distinge, la documentele eliberate de instituțiile și autoritățile publice, precum și de entitățile private autorizate conform legii. În aceste condiții, principiul *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus* impune a se include în sfera documentelor la care se referă textul legal evocat și indicațiile de utilizare în unități sanitare a produselor biocide, cu consecința că valabilitatea lor trebuie considerată a fi menținută pe toată perioada stării de alertă, precum și pentru o perioadă de 90 de zile de la încetarea acestei stări, chiar dacă pentru produsele biocide care fac parte din tipul de produs TP 1 și TP 2, având indicație de utilizare în unități sanitare, deținătorii avizelor nu au depus, periodic, la 3 ani, rapoarte de testare a eficacității efectuate conform cerințelor prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. g¹) și g²) din Ordinul comun nr. 10/368/11/2010, într-un laborator acreditat, potrivit art. 71 din același ordin. Autoritatea cu competențe în avizarea produselor biocide care sunt puse la dispoziție pe piață pe teritoriul României (Comisia Națională pentru Produse Biocide) a făcut publică aceeași interpretare, într-un document oficial (Registrul național al produselor biocide).

24. Pe de altă parte, conform interpretării istorico-teleologice, dispozițiile art. 4 alin. (5) din Legea nr. 55/2020 nu acoperă ipoteza rapoartelor de testare la care se referă art. 71 din Ordinul comun nr. 10/368/11/2010, sub aspectul indicației de utilizare în unități sanitare a produselor biocide, această interpretare fiind în acord cu scopul declarat al Legii nr. 55/2020, acela de prevenire și înlăturare a amenințărilor iminente la adresa drepturilor convenționale, unionale și constituționale la viață, integritate fizică și sănătate ale persoanelor, în mod nediscriminatoriu, și fără a aduce atingere existenței altor drepturi sau libertăți fundamentale. Astfel, conform art. 4 alin. (1) lit. g¹) și g²) din Ordinul comun nr. 10/368/11/2010, dosarul tehnic al produsului biocid supus avizării conține, *inter alia*, următoarele documente:

„g¹) pentru produsele biocide încadrate în grupa principală 1: dezinfectanți, tipurile de produs TP 1 — TP 4, în evaluarea produsului și demonstrarea eficacității acestuia se aplică Standardul european pentru dezinfectante chimice și antiseptice EN 14885:2015, (...);

g²) pentru produsele biocide încadrate în grupa principală 1: dezinfectanți, TP 1 și TP 2, cu indicație de utilizare în unități sanitare, rapoartele de testare a eficacității acceptate vor fi efectuate în două laboratoare acreditate conform Standardului european pentru dezinfectante chimice și antiseptice EN 14885:2015”.

25. Având în vedere specificul produselor biocide și destinația specială a acestora — aceea de a fi utilizate în unități sanitare — interpretarea redată se circumscrie rațiunii Legii nr. 55/2020.

26. Instanța de trimitere arată că oscilează între cele două interpretări prezentate, înclinând spre a doua interpretare. Însă, apreciază că și argumentele ce fundamentează prima interpretare expusă au o suficientă greutate pentru a face dificilă interpretarea art. 4 alin. (5) din Legea nr. 55/2020, în sensul de a decela dacă, în domeniul său de aplicare, trebuie sau, dimpotrivă, nu trebuie incluse și documentele la care se referă art. 71 din Ordinul comun nr. 10/368/11/2010, aceste documente fiind solicitate de autoritatea contractantă în cadrul specificațiilor tehnice, prin caietul de sarcini, iar de modul în care se decide

privind valabilitatea lor, în raport cu textele legale evocate, depinde soluționarea pe fond a plângerii. Dificultatea este și mai evidentă observând că prima interpretare reflectă interpretarea aparținând Comisiei Naționale pentru Produse Biocide, redată în Registrul național al produselor biocide, iar CNSC, prin decizia atacată, a dat eficiență acestei interpretări, de care s-au prevalat și se prevalează și în procedura plângerii atât autoritatea contractantă, cât și participantul ce are calitate de intervenient accesoriu în prezenta cauză și a cărui ofertă a fost declarată câștigătoare în procedura de atribuire.

VI. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

A. Înalta Curte de Casație și Justiție

27. În jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție nu au fost identificate repere de practică judiciară cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

B. Jurisprudența comunicată de instanțe

28. Toate curțile de apel au comunicat faptul că în raza lor teritorială de competență nu a fost identificată practică judiciară cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

C. Puncte de vedere teoretice

29. Într-o opinie teoretică, nesusținută de practică judiciară, s-a apreciat că dispozițiile art. 4 alin. (5) din Legea nr. 55/2020 se referă, fără a distinge, la documentele eliberate de instituțiile și autoritățile publice, precum și de entitățile private autorizate conform legii, ceea ce, conform principiului de interpretare *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, impune includerea în sfera documentelor la care se referă textul legal și a indicațiilor de utilizare în unitățile sanitare a produselor biocide în discuție, cu consecința că valabilitatea lor se menține pe toată perioada stării de alertă, precum și pe o perioadă de 90 de zile de la încetarea stării de alertă, chiar dacă, pentru produsele biocide care fac parte din tipul de produs TP1 și TP2, având indicație de utilizare în unități sanitare, deținătorii avizelor nu au depus periodic, la 3 ani, rapoarte de testare a eficacității efectuate conform cerințelor prevăzute de art. 4 alin. (1) lit. g¹) și g²) din Ordinul comun nr. 10/368/11/2010. În susținerea acestei interpretări se invocă faptul că, în ceea ce privește prelungirea valabilității documentelor pe perioada stării de alertă și pentru o perioadă de 90 de zile de la încetarea acestei stări, legiuitorul a prevăzut o singură excepție, în cuprinsul art. 4 alin. (6) din Legea nr. 55/2020.

30. Într-o altă opinie teoretică, nesusținută de practică judiciară, s-a apreciat că dispozițiile art. 4 alin. (5) din Legea nr. 55/2020 nu se aplică și în cazul valabilității indicației de utilizare în unitățile sanitare a produselor biocide pentru care nu s-au întocmit rapoarte de testare a eficacității biocide conform art. 71 din Ordinul comun nr. 10/368/11/2010, această interpretare fiind în acord cu scopul declarat al Legii nr. 55/2020, și anume acela de prevenire și înlăturare a amenințărilor iminente la adresa drepturilor convenționale, unionale și constituționale la viață, integritate fizică și sănătate ale persoanelor, în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței altor drepturi sau libertăți fundamentale.

VII. Răspunsul Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

31. Prin Adresa nr. 39/C/33/III-5/2022 din 31 ianuarie 2022, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practica judiciară, în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene

32. În jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene nu au fost identificate repere relevante în privința chestiunii de drept.

IX. Jurisprudența Curții Constituționale

33. În jurisprudența Curții Constituționale au fost identificate următoarele repere generale cu privire la cadrul legal instituit prin Legea nr. 55/2020:

a) în ceea ce privește Legea nr. 55/2020, „potrivit expunerii de motive, oportunitatea reglementării a fost motivată prin dinamica evoluției situației epidemiologice naționale, dar și internaționale, determinată de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, care ar reclama adoptarea de noi măsuri care să permită autorităților publice să intervină eficient și cu mijloace adecvate pentru gestionarea crizei, luând în considerare necesitatea asigurării în continuare, chiar și după încetarea stării de urgență, a unei protecții adecvate împotriva îmbolnăvirii. Întrucât, potrivit art. 53 din Constituție, exercițiul unor drepturi fundamentale poate fi restrâns numai prin lege și cu respectarea condițiilor prevăzute de același text constituțional, iar, în contextul situației de criză generată de pandemia de COVID-19, a apărut ca fiind necesară adoptarea de către Parlament, prin lege, a unor măsuri restrictive, cu caracter esențialmente temporar și, după caz, gradual, proporționale cu nivelul de gravitate prognozat sau manifestat al acesteia, pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa drepturilor la viață, integritate fizică și psihică, s-a promovat proiectul de lege devenit, după dezbateră și adoptarea de către Parlament, Legea nr. 55/2020. Prin proiectul de lege, cu referire la instituția «stării de alertă», s-au stabilit măsuri în sensul celor arătate în expunerea de motive, în domeniul economic, al sănătății, al muncii și protecției sociale, al transporturilor și infrastructurii, al educației și cercetării, al tineretului și sportului, al culturii și cultelor, al insolvenței, al executării pedepselor” (Decizia Curții Constituționale nr. 457 din 25 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 578 din 1 iulie 2020, paragraful 33);

b) „Comisia de la Veneția a reamintit că «(e) conceptul de stare de urgență» se bazează pe presupunerea că în anumite situații de urgență de ordin politic, militar și economic, sistemul de limitări impuse de ordinea constituțională trebuie să cedeze în fața puterii sporite a executivului. Cu toate acestea, chiar și în stare de urgență publică, principiul fundamental al statului de drept trebuie să prevaleze. Statul de drept constă în mai multe aspecte care sunt toate de importanță capitală și trebuie menținute într-un mod integral. Aceste elemente sunt principiul legalității, separarea puterilor, împărțirea puterilor, drepturile omului, monopolul statului asupra forței, administrarea publică și independentă a justiției, protecția vieții private, dreptul la vot, libertatea de acces la puterea politică, participarea democratică a cetățenilor și supravegherea de către aceștia a procesului decizional, luarea deciziilor, transparența guvernării, libertatea de exprimare, asociere și întrunire, drepturile minorităților, precum și regula majorității în luarea deciziilor politice. Statul de drept înseamnă că agențiile guvernamentale trebuie să funcționeze în cadrul legii și acțiunile lor trebuie să fie supuse controlului de către instanțele independente. Securitatea juridică a persoanelor trebuie să fie garantată.” (Decizia Curții Constituționale nr. 457 din 25 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 578 din 1 iulie 2020, paragraful 67);

c) „Legea nr. 55/2020 constituie un act normativ-cadru care stabilește principiile de bază ale instituirii stării de alertă, prevăzând, cu titlu general, măsurile ce pot fi dispuse în cadrul acesteia, în vederea atingerii obiectivelor mai sus arătate. Aceste măsuri, astfel cum se arată, în mod expres, la art. 4 alin. (1) din Legea nr. 55/2020, sunt adoptate în aplicarea legii analizate, de către Guvern, prin hotărâre, la propunerea ministrului afacerilor interne, pentru o perioadă de cel mult 30 de zile, starea de alertă putând fi prelungită, pentru motive temeinice, pentru cel mult 30 de zile. Această manieră de reglementare denotă intenția legiuitorului de a crea un cadru

legal pentru implementarea măsurilor cu caracter administrativ necesare și adecvate particularităților crizei epidemiologice existente și evoluției acesteia în fiecare perioadă de timp. Aceste necesități de reglementare nu puteau fi, în mod evident, anticipate la data elaborării Legii nr. 55/2020 și nici prevăzute, în mod expres, în cuprinsul acestei legi, având în vedere caracterul lor variabil, imprevizibil. Cu toate acestea, legea analizată prevede, în mod expres, procedura de instituire și de prelungire a stării de alertă, măsurile care pot fi dispuse pe parcursul acesteia, perioadele de timp pentru care pot fi luate și prelungite astfel de măsuri, condițiile implementării lor, precum și autoritățile și instituțiile statale implicate, neputându-se susține că actul normativ analizat, contrar principiului legalității, prevede măsuri descriptive, lipsite de claritate, precizie și previzibilitate, astfel cum susține autoarea excepției.” (Decizia Curții Constituționale nr. 391 din 8 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 719 din 22 iulie 2021, paragraful 41);

d) „Intervenția autorităților în contextul pandemic pentru protejarea drepturilor la viață, la integritate fizică și la ocrotirea sănătății depășește cadrul obișnuit prin care acestea acționează pentru apărarea sănătății publice, prin ansamblul măsurilor ce se impun a fi implementate prompt pentru a preveni și combate efectele pandemiei de COVID-19, legiuitorul considerând că întrunește caracteristicile stării de alertă.” (Decizia Curții Constituționale nr. 392 din 8 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 12 iulie 2021, paragraful 19).

X. Raportul asupra chestiunii de drept

34. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (7) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din același cod.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

35. Analizând, cu prioritate, îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că sesizarea este inadmisibilă, pentru considerentele arătate în continuare.

36. Din cuprinsul prevederilor art. 519 din Codul de procedură civilă, care reglementează procedura de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, rezultă următoarele condiții de admisibilitate a sesizării, care trebuie îndeplinite cumulativ: (i) existența unei cauze aflate în curs de judecată; (ii) cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit să soluționeze cauza; (iii) instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță; (iv) ivirea unei chestiuni de drept veritabile, susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată; (v) chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită să fie nouă; (vi) asupra chestiunii de drept Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

37. Sunt îndeplinite primele trei condiții de admisibilitate, întrucât sesizarea a fost formulată în cadrul unui litigiu aflat pe rolul Curții de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, care este investită în ultimă instanță cu soluționarea cauzei, în temeiul art. 29 coroborat cu art. 35 alin. (2) din Legea nr. 101/2016, conform cărora hotărârea prin care instanța soluționează plângerea împotriva deciziei CNSC privind soluționarea contestației este definitivă.

38. În ceea ce privește cerința referitoare la existența unei „chestiuni de drept veritabile”, în jurisprudența Înaltei Curți s-a reținut că aceasta trebuie să constea într-o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită și prezintă o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra

securității raporturilor juridice deduse judecării (Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept: Decizia nr. 24 din 29 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 4 noiembrie 2015; Decizia nr. 6 din 30 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24 februarie 2017; Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016; Decizia nr. 62 din 18 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 9 octombrie 2017; Decizia nr. 18 din 5 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 337 din 17 aprilie 2018; Decizia nr. 34 din 24 mai 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 din 7 iulie 2021, paragraful 59; Decizia nr. 45 din 7 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 735 din 27 iulie 2021, paragraful 36).

39. De asemenea, în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept: Decizia nr. 9 din 20 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 10 aprilie 2017, paragrafele 62 și 65), s-a reținut că „problema eficienței sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție (...), reclamă (...) o chestiune juridică reală, care ridică probleme de interpretare a unor dispoziții legale imperfecte, lacunare ori contradictorii ce necesită rezolvarea de principiu a chestiunii de drept în procedura hotărârii prealabile, și nu realizarea unor operațiuni de interpretare și aplicare a unui text de lege în raport cu circumstanțele particulare ce caracterizează fiecare litigiu. (...) Cum interpretarea normelor de către judecător implică tocmai acel procedeu logico-judiciar de stabilire a conținutului și sensului acestor norme, chestiunea de drept trebuie să suscite serioase dificultăți care ar împiedica pronunțarea soluției, și nu simple obstacole care ar putea fi înlăturate printr-o reflexie mai aprofundată a judecătorului cauzei”.

40. Tot în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a reținut că, pentru a ne afla în prezența unei veritabile chestiuni de drept, care să justifice în mod real recurgerea la mecanismul hotărârii prealabile, este necesar să se constate „caracterul complex sau, după caz, precar al reglementării, de natură a conduce, în final, la interpretări diferite, precum și dificultatea completului în a-și însuși o anumită interpretare” (Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept: Decizia nr. 2 din 22 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 26 februarie 2018, paragraful 42).

41. În prezenta sesizare, din modul în care instanța de trimitere a formulat punctul de vedere asupra problemei de drept, expus la pct. V din prezenta decizie, se constată că judecătorul nu se confruntă cu o veritabilă dificultate în interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale în circumstanțele litigiului dedus judecării.

42. Este de observat, într-adevăr, că niciuna dintre curțile de apel nu a comunicat jurisprudență cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării, iar punctele de vedere teoretice transmise reflectă cele două posibilități de interpretare a dispozițiilor ce formează obiectul sesizării, variante între care oscilează și instanța de trimitere.

43. Însă, cele două posibile variante de interpretare a dispozițiilor se regăsesc, așa cum afirmă chiar instanța de trimitere, în practica administrativă a CNSC și reprezintă pozițiile antagonice pe care se situează părțile din cauza în care a fost formulată sesizarea.

44. Or, o asemenea situație este întâlnită în cazul tuturor litigiilor, iar rolul instanței este de a înclina balanța, pe baza raționamentului logico-juridic, în procesul de interpretare și aplicare a legii, în favoarea uneia dintre părțile litigante, rolul judecătorului fiind tocmai acela de a aplica legea, pe baza

metodelor de interpretare, în circumstanțele concrete ale cauzei deduse judecării, așa cum s-a reținut în mod constant în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept: Decizia nr. 34 din 24 mai 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 din 7 iulie 2021, paragraful 65; Decizia nr. 45 din 7 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 735 din 27 iulie 2021, paragraful 44).

45. În aceste condiții, dezlegarea ce urmează a fi dată de Înalta Curte reprezintă chiar soluția ce urmează a fi pronunțată în litigiul în care a fost formulată sesizarea. Este adevărat că, de regulă, hotărârea pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept anticipează în mare măsură soluția ce urmează a fi pronunțată în cauza în care este formulată sesizarea, ca o confirmare a legăturii de dependență între chestiunea de drept și litigiul de fond, însă, în speță, reprezintă o veritabilă dezlegare a litigiului respectiv.

46. Este necontestat faptul că și chestiunea de drept ce formează obiectul prezentei sesizări este susceptibilă de interpretări diferite, situație specifică însă oricărui litigiu dedus judecării, și poate genera divergențe de jurisprudență, care „constituie, prin natura lor, consecința inerentă a oricărui sistem judiciar care se bazează pe un ansamblu de instanțe de fond având competență în raza lor teritorială”, iar „rolul unei instanțe supreme este tocmai să regleze aceste contradicții de jurisprudență” (CEDO, Hotărârea din 6 decembrie 2007, *Beian împotriva României*, pct. 37; Hotărârea din 27 ianuarie 2009, *Ștefan și Ștef împotriva României*, pct. 32—33; Decizia nr. 34 din 24 mai 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 din 7 iulie 2021, precitată, paragraful 67).

47. Chestiunea de drept ce formează obiectul prezentei sesizări se rezumă, în esență, la a decide dacă în sfera de cuprindere a sintagmei „documentele eliberate de instituțiile și autoritățile publice, precum și de entitățile private autorizate conform legii”, din cuprinsul art. 4 alin. (5) din Legea nr. 55/2020, se încadrează obligația reglementată de art. 71 alin. (1) din Ordinul comun nr. 10/368/11/2010, text conform căruia „pentru produsele biocide care fac parte din tipul de produs TP 1 și TP 2 având indicație de utilizare în unități sanitare, deținătorii avizelor depun periodic, la 3 ani, rapoarte de testare a eficacității efectuate conform cerințelor prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. g¹) și g²), într-un laborator acreditat”. Pentru rezolvarea problemei de drept prezintă relevanță dispozițiile art. 7 alin. (3) din același ordin, care prevăd că, în formularul de aviz, valabilitatea indicației de utilizare în unitățile sanitare a produselor biocide care fac parte din tipul de produs TP 1 și TP 2 este menținută „numai dacă solicitantul se conformează prevederilor art. 71 alin. (1) din (...) ordin”. Totodată, sunt de observat și prevederile art. 2 lit. a) din Ordinul comun nr. 10/368/11/2010, conform cărora avizul este „actul administrativ emis de către Comisia Națională pentru Produse Biocide (CNPB), prin care produsul biocid este avizat pentru punerea la dispoziție pe piață pe teritoriul României, pe baza unui referat de evaluare, în care sunt înscrise datele și caracteristicile produsului biocid plasat pe piață”.

48. În interpretarea și aplicarea dispozițiilor ce formează obiectul sesizării, instanța de trimitere afirmă o dificultate generată de specificul produselor biocide și destinația specială a acestora, și anume aceea de a fi utilizate în unități sanitare, motiv pentru care tinde să aprecieze că dispozițiile art. 4 alin. (5) din Legea nr. 55/2020 nu acoperă ipoteza rapoartelor de testare la care se referă art. 71 din Ordinul comun nr. 10/368/11/2010, având în vedere scopul Legii nr. 55/2020 de a preveni și înlătura amenințările iminente la adresa drepturilor convenționale, unionale și constituționale la viață, integritate fizică și sănătate ale persoanelor, în mod nediscriminatoriu, și fără a aduce atingere existenței altor drepturi sau libertăți fundamentale.

49. În pofida caracterului clar și lipsit de echivoc al dispozițiilor art. 4 alin. (5) din Legea nr. 55/2020 și în raport cu principiul de drept *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, instanța de trimitere manifestă tendința de a restrânge sfera de aplicare a dispozițiilor legii respective și de a da prevalență unor prevederi cuprinse într-un act infralegislativ, cu forță juridică inferioară, și anume Ordinul comun nr. 10/368/11/2010, prevalență care este întemeiată chiar pe rațiunea avută în vedere de legiuitor la edictarea normelor, care sunt supuse interpretării în cadrul prezentei sesizări. Or, în acest context, dezlegarea chestiunii de drept se rezumă la aplicarea principiului ierarhiei actelor normative, în virtutea căruia dispozițiile cu forță juridică superioară se aplică prioritar față de normele cu forță juridică inferioară, ceea ce denotă faptul că dezlegarea chestiunii de drept nu prezintă o dificultate sporită.

50. Un reper în procesul de interpretare și aplicare a dispozițiilor ce formează obiectul sesizării îl reprezintă observarea dispozițiilor art. 4 alin. (6) din Legea nr. 55/2020, în cuprinsul cărora legiuitorul a reglementat excepțiile de la regula menținerii, pe perioada stării de alertă, a valabilității documentelor eliberate de instituțiile și autoritățile publice ori de entitățile private autorizate conform legii, ceea ce conduce, conform principiului *exceptio est strictissimae interpretationis*, la concluzia că rațiunea legiuitorului a fost ca, în privința tuturor celorlalte documente, altele decât cele exceptate, să se aplice norma instituită prin art. 4 alin. (5) din lege.

51. În consecință, problema de drept rezidă în a decide dacă diverse tipuri de documente eliberate de instituții/autorități publice sau entitățile private autorizate conform legii se încadrează în ipoteza reglementată de art. 4 alin. (5) din Legea nr. 55/2020 și se circumscriu noțiunii de „documente” eliberate de emitenții menționați în text.

52. În contextul în care, așa cum s-a arătat anterior, una dintre condițiile de admisibilitate decelate jurisprudențial vizează existența unei probleme de drept cu grad ridicat de dificultate generat de „dispoziții legale imperfecte, lacunare ori contradictorii” ori de „caracterul complex sau, după caz, precar al reglementării”, se consideră că prezenta chestiune de drept nu justifică intervenția Înaltei Curți prin pronunțarea unei hotărâri prealabile.

53. A considera justificată intervenția Înaltei Curți echivalează cu acceptarea faptului că se poate recurge la acest mecanism de preîntâmpinare a apariției divergențelor de jurisprudență ori de câte ori judecătorul va simți nevoia unei validări cu privire la încadrarea unei anumite situații de fapt și de drept în ipoteza

reglementată de dispoziția lipsită de echivoc a legii. Cu alte cuvinte, cu referire concretă la prezenta sesizare, ar însemna ca mecanismul hotărârii prealabile să fie utilizat ca instrument procedural prin care Înalta Curte să decidă cu caracter de principiu dacă diverse documente emise de autorități/instituții publice sau entități private autorizate conform legii, reglementate la nivel infralegislativ, prin acte ale autorităților administrației publice centrale și locale, se încadrează în ipoteza reglementată de art. 4 alin. (5) din Legea nr. 55/2020.

54. În concluzie, se apreciază că în prezenta sesizare, așa cum s-a reținut și anterior în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, „nu există o dificultate sporită de interpretare și aplicare a legii care să justifice angrenarea mecanismului hotărârii prealabile, ci, mai mult, o nevoie neexprimată expres de validare a unei anumite interpretări și aplicări a dispozițiilor legale. Or, nu acesta este rolul mecanismului hotărârii prealabile, întrucât există riscul ca, în numele dezideratului de asigurare a unei practici judiciare unitare, să fie deturnat scopul acestuia” (Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept: Decizia nr. 34 din 24 mai 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 din 7 iulie 2021, paragraful 74; Decizia nr. 45 din 7 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 735 din 27 iulie 2021, paragraful 45).

55. Astfel, reamintind faptul că, „în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție nu se substituie atributului fundamental al instanțelor, de interpretare și aplicare a legii, ci se limitează la a facilita judecătorului eliminarea ambiguităților ori dificultăților unor texte de lege” (Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept: Decizia nr. 34 din 24 mai 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 din 7 iulie 2021, paragraful 77; Decizia nr. 45 din 7 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 735 din 27 iulie 2021, paragraful 46), ceea ce nu este cazul în prezenta sesizare, revine judecătorului cauzei să decidă dacă dispozițiile art. 4 alin. (5) din Legea nr. 55/2020 sunt aplicabile în situația particulară reglementată de art. 7¹ din Ordinul comun nr. 10/368/11/2010.

56. Pentru toate argumentele expuse, se reține că nu este îndeplinită cerința de admisibilitate vizând existența unei veritabile probleme de drept, având un grad ridicat de dificultate care să justifice pronunțarea unei hotărâri prealabile în condițiile art. 519 din Codul de procedură civilă prin care Înalta Curte să dea o rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

57. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.587/46/2021, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Dacă dispozițiile art. 4 alin. (5) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare, se aplică și în cazul valabilității indicației de utilizare în unitățile sanitare a produselor biocide pentru care nu s-au întocmit rapoarte de testare a eficacității biocide conform art. 7¹ din Ordinul comun al ministrului sănătății, al ministrului mediului și pădurilor și al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 10/368/11/2010 privind aprobarea procedurii de avizare a produselor biocide care sunt plasate pe piața pe teritoriul României, cu modificările și completările ulterioare?

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 4 aprilie 2022.

PREȘEDINTELE SECȚIEI DE CONTENCIOS
ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
DENISA-ANGELICA STĂNIȘOR

Magistrat-asistent,
Bogdan Georgescu

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A PATRA

HOTĂRÂREA din 16 noiembrie 2021 în Cauza Marin împotriva României

Strasbourg
(Cererea nr. 31.611/18)

Hotărârea este definitivă. Poate suferi modificări de formă.

În Cauza Marin împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a patra), reunită într-un comitet compus din: Gabriele Kucsko-Stadlmayer, președinte, Iulia Antoanella Motoc, Pere Pastor Vilanova, judecătorești, și Ilse Freiwirth, grefier adjunct de secție, având în vedere Cererea nr. 31.611/18, îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, domnul Florin Marin („reclamantul”), a sesizat Curtea la 25 iunie 2018 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”),

având în vedere decizia de a aduce cererea la cunoștința Guvernului României („Guvernul”),

având în vedere observațiile părților,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 19 octombrie 2021,

pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

INTRODUCERE

1. Cererea are ca obiect obligațiile procedurale ale statului în temeiul art. 2 din Convenție, în urma decesului prin înecare al fiului reclamantului.

ÎN FAPT

2. Reclamantul s-a născut în 1971 și este domiciliat în Cochinesți. A fost reprezentat de M.R. Popescu, avocat.

3. Guvernul a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna O. Ezer, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

4. La 21 mai 2014, C.L. a telefonat la Poliția Municipiului Curtea de Argeș pentru a semnală dispariția lui M.R.C., fiul major al reclamantului, angajat de C.L. pentru paza stupilor. Acesta bănuia că M.R.C. s-a înecat în canalul râului din imediata apropiere a unei microhidrocentrale.

5. Seara, trei polițiști, inclusiv un expert criminalist, s-au deplasat pe malul cursului de apă în prezența reclamantului. Au găsit urme de alunecare și corpul lui M.R.C. în apă. Polițiștii au întocmit un proces-verbal de cercetare la fața locului și au fotografiat trupul; de asemenea, la fața locului au identificat obiecte de pescuit și obiecte de îmbrăcăminte ale lui M.R.C. A fost demarată din oficiu cercetarea penală și sesizat în acest sens Parchetul de pe lângă Tribunalul Argeș. Acesta din urmă a dispus începerea urmăririi penale în cauză cu privire la infracțiunea de ucidere din culpă.

6. La 21 mai 2014, poliția i-a audiat pe reclamant și C.L. Acesta din urmă a declarat că vorbise cu M.R.C. la telefon și că respectivul nu îi semnalase nimic deosebit. Mai târziu, în cursul aceleiași zile, negăsindu-l pe M.R.C. la locul său de muncă obișnuit, a început să îl caute și a găsit o undiță de pescuit în apă și urme de alunecare pe malul apei. A dedus astfel că M.R.C. a căzut accidental în apă și, prin urmare, a telefonat la poliție.

7. Poliția a dispus efectuarea unei autopsii, în urma căreia s-a constatat că înecarea a fost cauza decesului. Potrivit examinării medico-legale, nu s-au constatat leziuni de violență pe corpul victimei.

8. Audiat de două ori de poliție și de Parchetul de pe lângă Tribunalul Argeș, reclamantul a susținut că argumentul înecării

accidentale nu era plauzibil. A susținut că fiul său nu a practicat niciodată pescuitul și că îi era frică de apă pentru că nu știa să înoate.

9. Reclamantul a susținut că presupunea că fiul său a fost împins în apă în timpul unui conflict cu două persoane necunoscute cu care s-a întâlnit în data de 21 mai 2014. A solicitat identificarea și audierea acestor persoane, precum și administrarea înregistrărilor surprinse de camerele de supraveghere ale microhidrocentralei. A criticat, de asemenea, faptul că organele de cercetare penală au omis să păstreze și să analizeze obiectele găsite în apropierea locului înecului. S-a constituit parte civilă în cadrul procedurii.

10. Audiat de Parchetul de pe lângă Tribunalul Argeș la 16 noiembrie 2015, C.L. a susținut că M.R.C. l-a informat la telefon că două persoane necunoscute au venit la locul său de muncă la 21 mai 2014 și că i-au spus lui M.R.C. „să stea liniștit, că voi veni”. [M.R.C.] i-a spus că era vorba despre B.V. și D.D., doi apicultori pe care îi cunoștea. În final, a declarat că nu mai deține obiectele de pescuit pe care i le restituise poliția.

11. Audiați de poliție la 2 și 15 februarie 2016, B.V. și D.D. au negat că s-au întâlnit cu M.R.C. Au susținut că s-au dus în apropierea râului a doua zi după decesul acestuia din urmă.

12. La 10 martie 2016, Parchetul de pe lângă Tribunalul Argeș a dispus clasarea cauzei, cu motivarea că M.R.C. s-a înecat accidental în timpul pescuitului.

13. La 6 octombrie 2016, Tribunalul Argeș a admis plângerea reclamantului. Instanța a considerat că cercetarea penală a fost „extrem de superficială, astfel că au rămas foarte multe aspecte nelămurite”.

14. În special, tribunalul a constatat că declarațiile martorilor B.V. și D.D. erau în contradicție cu ale lui C.L. și erau aproape identice, deși au fost audiați la date diferite.

15. Prin urmare, instanța a considerat că era nevoie de o nouă audiere a lui B.V. și D.D. precum și de o confruntare cu C.L. De asemenea, instanța a dispus luarea de măsuri pentru identificarea altor martori și verificarea înregistrărilor camerelor de supraveghere ale microhidrocentralei.

16. La 20 aprilie 2017, organele de poliție l-au audiat din nou pe C.L., care și-a menținut declarațiile.

17. De asemenea, au audiat o persoană care cunoștea locul respectiv, dar aceasta a declarat că nu s-a întâlnit cu fiul reclamantului. S-au deplasat la microhidrocentrală, dar au constatat că respectivele camere erau prea departe și că, în orice caz, termenul de păstrare a înregistrărilor expirase și acestea fuseseră șterse. În final, au considerat că nu se impunea o nouă audiere a lui B.V. și D.D. și o confruntare cu C.L., „întrucât declarațiile lor nu conțineau elemente contradictorii”.

18. Având în vedere cercetarea penală efectuată de poliție, prin Ordonanța din 24 iulie 2017, Parchetul de pe lângă Tribunalul Argeș a dispus, din nou, clasarea cauzei. Reclamantul a făcut plângere împotriva soluției de clasare și a reluat argumentele prezentate anterior.

19. Printr-o încheiere din 27 decembrie 2017, definitivă, Tribunalul Argeș a confirmat soluția de clasare, considerând că nu s-au putut identifica indicii care să confirme săvârșirea vreunei infracțiuni care să fi provocat înecul victimei.

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 2 din Convenție

20. Reclamantul se plânge de faptul că autoritățile interne nu și-au îndeplinit obligațiile de a cerceta circumstanțele decesului fiului său. Acesta invocă art. 2 din Convenție, care prevede următoarele:

„1. Dreptul la viață al oricărei persoane este protejat prin lege [...]”

A. Cu privire la admisibilitate

21. Constatând că cererea nu este în mod vădit nefondată și că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate în sensul art. 35 din Convenție, Curtea o declară admisibilă.

B. Cu privire la fond

22. Reclamantul susține că cercetarea penală a fost superficială și incompletă și că nu a permis clarificarea tuturor circumstanțelor decesului. Ipoteza sa este că fiul său ar fi putut fi împins în apă în timpul unui conflict cu terți.

23. Guvernul susține că autoritățile interne au efectuat cercetări efective în legătură cu circumstanțele decesului fiului reclamantului. Acestea au luat toate măsurile rezonabile pe care le aveau la dispoziție pentru a stabili circumstanțele decesului: în aceeași zi au fost demarate cercetările din oficiu; organele de cercetare s-au deplasat la fața locului și au întocmit un proces-verbal cu constatările inițiale; a fost efectuată o autopsie; au fost identificați și audiați martori; într-un final, au fost verificate camerele de supraveghere ale microhidrocentralei.

24. Având în vedere actele și lucrările dosarului, Guvernul consideră că soluția de clasare, dispusă prin ordonanță de parchet și confirmată de Tribunalul Argeș prin Încheierea din 27 decembrie 2017, a fost motivată corespunzător.

25. Curtea reamintește că principiile generale elaborate de aceasta în materie de obligații procedurale care decurg din art. 2 din Convenție au fost rezumate în Cauza *Nicolae Virgiliu Tănase împotriva României* [(MC), nr. 41.720/13, pct. 157—171, 25 iunie 2019].

26. Aceste principii implică, în cazurile de deces, dacă nu s-a stabilit încă de la început și în mod clar că decesul este rezultatul unui accident sau al unei alte fapte neintenționate și dacă, având în vedere faptele, argumentul omuciderii este cel puțin întemeiat, Convenția impune efectuarea unei anchete care îndeplinește criteriile minime de eficiență și care urmărește să clarifice circumstanțele decesului (*ibidem*, pct. 161).

27. În speță, Curtea constată că, chiar în ziua descoperirii corpului neînsuflețit, 21 mai 2014, au fost demarate imediat cercetările penale, că trei polițiști, inclusiv un expert criminalist, s-au deplasat la locul înecului și au întocmit un proces-verbal de cercetare la fața locului și au luat primele declarații de martor (*supra*, pct. 5).

28. Astfel, se poate considera că organele de cercetare penală au acționat imediat din oficiu cu privire la speța în care au fost sesizate. Rămâne de văzut dacă au luat măsurile rezonabile pe care le aveau la dispoziție pentru lămurirea circumstanțelor în care a avut loc decesul fiului reclamantului și pentru identificarea și pedepsirea eventualilor vinovați.

29. Curtea constată că, în prima fază a cercetării penale, parchetul, în baza constatărilor rezultate în urma efectuării autopsiei (*supra*, pct. 7) și a declarațiilor lui C.L. (*supra*, pct. 6 și 10) și cele ale altor doi martori (*supra*, pct. 11), a dispus clasarea, cu motivarea că înecul nu s-a datorat acțiunii sau inacțiunii vreunei alte persoane (*supra*, pct. 12).

30. Curtea constată că, procedând astfel, organele de cercetare penală au prezentat o explicație a circumstanțelor care au condus la decesul fiului reclamantului. Cu toate acestea, Curtea consideră că nu este suficient să se formuleze o ipoteză cu privire la motivele decesului. O astfel de ipoteză trebuie totodată să fie susținută în mod suficient de probe, astfel încât să nu se mai poată considera că decesul a avut loc în condiții suspecte (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Pleşca împotriva României*, nr. 2.158/08, pct. 47, 18 iunie 2013).

31. Curtea constată că Tribunalul Argeș a considerat că cercetarea penală în urma căreia s-a dispus clasarea cauzei la 10 martie 2016 a fost „extrem de superficială” (*supra*, pct. 13). Deși instanța a indicat măsurile de cercetare penală necesare pentru a clarifica pe deplin circumstanțele decesului lui M.R.C. (*supra*, pct. 15), organele de cercetare nu au realizat efectiv toate aceste completări (*supra*, pct. 17). Martorii B.V. și D.D. nu au fost audiați din nou și nu au fost confrunțați cu C.L., deși existau contradicții evidente între declarațiile acestora și suspiciuni cu privire la circumstanțele în care aceștia au fost audiați de poliție (*supra*, pct. 14).

32. Curtea consideră că reaudierea acestor martori și confruntarea lor cu C.L. erau acte de cercetare esențiale, care ar fi putut ajuta la lămurirea succesiunii principalelor evenimente din ziua de 21 mai 2014.

33. În plus, constată că cercetarea penală a fost afectată de diverse omisiuni în faza sa inițială. În această privință, observă că, în pofida prezenței în rândul organelor de cercetare penală a unui expert criminalist și a descoperirii la locul înecării a mai multor obiecte (*supra*, pct. 5), organele de cercetare nu au analizat și nici nu au păstrat obiectele de îmbrăcăminte ale fiului reclamantului și obiectele de pescuit considerate a fi fost folosite de victimă în ziua decesului. Cu toate acestea, explorarea oricărui eventuale indicii ar fi putut să confirme ori să infirme argumentul înecării accidentale, contestat de reclamant (*supra*, pct. 8).

34. Având în vedere aceste elemente, Curtea consideră că organele de cercetare nu s-au ocupat de aspectele din dosar rămase nelămurite la sfârșitul cercetării penale. Prin urmare, nu se poate considera că autoritățile interne au permis stabilirea într-un mod suficient de clar a circumstanțelor care au condus la decesul fiului reclamantului.

35. În consecință, a fost încălcat art. 2 din Convenție sub aspect procedural.

II. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

36. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

37. Reclamantul solicită 200.000 de euro (EUR) cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral. Susține că încă este profund afectat de natura superficială a cercetării penale. Nu solicită rambursarea cheltuielilor de judecată.

38. Guvernul consideră că suma solicitată este excesivă. În acest sens, face trimitere la jurisprudența Curții în materie.

39. Curtea consideră că reclamantul a suferit un prejudiciu moral care nu poate fi reparat prin simpla constatare a încălcării. Având în vedere natura încălcării constatate și circumstanțele cauzei, Curtea, pronunțându-se în echitate, consideră că

reclamantului ar trebui să i se acorde suma de 20.000 EUR cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral.

40. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. declară cererea admisibilă;

2. hotărăște că a fost încălcat art. 2 din Convenție sub aspect procedural;

3. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să îi plătească reclamantului, în termen de trei luni, suma de 20.000 EUR (douăzeci de mii de euro) cu titlu de daune morale, care trebuie convertită în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit pentru această sumă;

b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

4. respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la 16 noiembrie 2021, în temeiul art. 77 §2 și §3 din Regulament.

PREȘEDINTE

GABRIELE KUCSKO-STADLMAYER

Grefier adjunct,

Ilse Freiwirth

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329

C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR

și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:

Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.

Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

